

pzazz

**Love. Death. My
life with Ting-Yu.
Oh wait, I am you
+ FOR YOU / NOT
FOR YOU**

TAREK HALABY EN SUE-
YEON YOUN + SOLÈNE
WACHTER

Slapstickseks en
een
gedeconstrueerde
show

Daphne de Roo

Gezien op 24 mei 2025

Nona, Mechelenn, in het kader van
Get-a-grip festival

In het kader van festival 'Get a Grip' was een fantastische double bill zien in Mechelen. Tarek Halaby en Sue-Yeon Youn bliezen hun twintig jaar oude afstudeerwerk als PARTS studenten nieuw leven in, Solène Wachter toonde waarom ze kort na haar afstuderen al furore maakt.

27 MEI 2025

Onder de titel 'Get a Grip' (inderdaad, een wenk naar de dansorganisatie waar ze artistiek leider is) bepaalde curator Femke Gyselinck twee dagen wat er in Nona te zien was. En dat met een no-nonsense en daardoor toegankelijk concept: geen vastomlijnd thema, gewoon een verzameling ras performers. Zonde dus dat er zaterdag behalve een enthousiaste incrowd maar weinig bezoekers afzakten naar het Mechelse cultuurcentrum – wellicht speelde het populaire Kunstenfestivaldesarts dit evenement parten?

Wie zaterdag wel een neongroen festivalbandje van Nona om de pols geschoven kreeg, zag daar allereerst 'Love. Death. My life with Ting-Yu. Oh wait, I am you' van Tarek Halaby en Sue-Yeon Youn. Halaby en Youn maakten die performance twintig jaar geleden als afstudeerproject bij P.A.R.T.S. en oogstten er toen veel lof mee. Haar nu opnieuw opvoeren was dus een soort jubileumfeestje, zei Halaby achteraf, en zo voelde het ook voor het publiek.

Al is het toch tricky, na zoveel jaar je succesvoorstelling nieuw leven inblazen en terugblikken op de kunst die je als twintiger maakte – en dus op jezelf als twintiger. Zowel de performance als de performers komen zo onder een vergrootglas terecht. Is het experimentele werk van toen nog altijd uitdagend? In welke zin zijn de performers veranderd?

Dat zo'n revival kan lonen, bewees Vincent Riebeek in 2023 met de remake van 'Kein Applaus für Scheisse' (2010). Met 'Dont clap for crap (not another shit show)', waarbij Nica Rosés de rol van Florentina Holzinger overnam, toonde Riebeek hoe hij als maker en als mens tot wasdom was gekomen. Door een zichtbaar (zelf)vertrouwen en comfort bij de twee performers baadden handelingen die choquerend hadden kunnen zijn, en misschien in 2010 ook zo overkwamen – penetreren, plassen, overgeven ... – plots in een gemoedelijke sfeer.

Rollercoaster

Eenzelfde ongedwongenheid heerste bij 'Love. Death. My life with Ting-Yu. Oh wait, I am you', dat totaal niet gedateerd aanvoelde. In een absurdistische rollercoaster rolden Halaby en Youn over het podium, naaiden elkaar in alle betekenissen van het woord, schreeuwden, jammerden en mekkerden.

"Humor veroudert snel", zei schrijver Tom Lanoye in de Homeruslezing van dit jaar. Maar de slapstick en komische timing van Halaby en Youn is na twintig jaar nog fris. Dat ligt deels aan enkele standaardformules, zoals de uitvoering van vechtscènes in slow motion, *preppy* tennisoutfits die clashen met uitzinnig gedrag, transformaties van mens in dier, en de plotse overgang naar een melodramatische karaoke. Maar daarmee heb je nog geen beklijvende performance.

Een vleug Sneeuwvitje, een zweem van Romeo en Julia, een bijbels tintje? Dat verklaart de tijdloosheid van deze performance

Dat 'My life with Ting-Yu' veel meer biedt, bewijst de slapstickscène waarin uitbundige seks meteen overgaat in een bevalling. Halaby vangt met zijn mond de appel op die Youn 'baart'. Even later zet hij zijn tanden in de pasgeboren vrucht, om er kort daarna in te stikken. Enter Youn, die bij het zien van de overledene ontroostbaar is, zichzelf doodt door een hap te nemen van het giftige fruit dat ze baarde, en de rest van de appel tot moes gooit. Een vleug Sneeuwvitje, een zweem van Romeo en Julia, een bijbels tintje? Dat verklaart de tijdloosheid van deze performance beter: onder de absurdistische klucht schuilt een slim aaneengenaaid patchwork van eeuwenoude sprookjes en drama's. In de woorden van Lanoye: "Drama blijft en beklijft."

Maar wat in Nona vooral opviel, was de uitdrukkelijke menselijkheid, en dat terwijl beide performers geregeld in een geit transformeerden, een beffende geit zelfs in het geval van Halaby. Op het podium stonden twee verlangende, razende, melancholische, tedere mensen. Twee vrienden die allebei een mooie carrière opbouwden – Halaby werkt niet alleen als danser, maar maakte ook solowerk en werkte met de Zweedse cultband The Knife, Youn werkte onder meer met Gyselinck, Rosas en Jan Martens en geeft les aan P.A.R.T.S. – en nog altijd met een jeugdige uitgelatenheid op het podium staan.

Ik zie wat jij niet ziet

Eenzelfde uitgelatenheid was te zien bij Solène Wachter, die minder lang geleden is afgestudeerd aan P.A.R.T.S., maar zaterdag met evenveel présence op de scène stond als haar voorgangers. Voor haar solo 'For you / not for you' (2022) dook ze in alle verborgen en onglamoureuze kanten van optreden.

De kracht van die performance berust op een doodsimpele ingreep: het publiek kan aan twee kanten van de scène plaatsnemen, en moet bij het binnengaan een kant kiezen. Wachter richt zich afwisselend tot de ene en de andere kant, waardoor er altijd een kant 'backstage' is. Om evenredigheid maalt Wachter niet en ze herhaalt geen sequenties. De twee groepen zien dus elk een andere voorstelling.

Of een deconstructie van een voorstelling, want Wachter ontleedt een concert en alles errond en shuffelt de elementen: applaus, spots, een rookmachine, een bewaker, de opbouw en markering van het podium, een rode loper, wachten, repeteren, repeteren, repeteren. Gekleed in een zwarte outfit die net als haar kapsel met strass versierd is, springt ze virtuoos van personage naar personage. Af en toe zien we een fragmentje van een ongelofelijk strakke choreografie – geïnspireerd op de gedrilde precisie van de ultrapopulaire K-popgroep Blackpink.

Om evenredigheid maalt Wachter niet en ze herhaalt geen sequenties.

Zelf beschrijft Wachter het treffend als 'zappen', wat meteen duidelijk maakt dat 'For you / not for you' niet altijd gemakkelijk is om naar te kijken. Het voelt soms als een spelletje *charades*, waarbij je niet alleen probeert te ontwaren wat Wachter zal doen, maar je ook afvraagt of de mensen aan de overkant meer zien

dan jij, iets wat je probeert af te lezen van hun gezicht. De lampen die Wachter belichten, maken immers ook de blikken zichtbaar van wie op dat moment achter haar zit. Het leidt tot een alertheid en zelfbewustzijn die misschien een kruimel vormen van dat van iemand die optreedt.

Tegen het einde van de performance kun je je dan toch laten meeslepen. In een vertraagd geluidsfragment horen we hoe Rosé van Blackpink in tranen uitbarst terwijl ze haar publiek bedankt. *“I know you guys only see the stuff that’s on stage, but I feel like we all go through so much else.”* Daarop volgt de ontlading. Op de instrumentale track van ‘Womanizer’ van Britney Spears – net als de zangeressen van Blackpink een artieste op wie een enorme druk werd gelegd – laat Wachter de strakke choreografieën los en buitelt ze over het podium, zingend en luchtgitaar spelend. Een energieke en komische toegift, die andermaal duidelijk maakt wat toeschouwers allemaal níét zien.